

Arrest

nr. 143 271 van 14 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 19 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS loco advocaat V. MEULEMEESTER en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Guineese man van Peul-origine, geboren in Conakry op 7 januari 1978. In Conakry werkte u als handelaar in voedingswaren op de markt van Madina. U bent getrouwd en hebt twee kinderen. U hebt drie zussen, dewelke in Conakry wonen en vier halfbroers, woonachtig in Pita. Uw moeder is overleden in 2001, uw vader woont in Pita.

Tijdens de aanloop van de verkiezingen in Guinee, in 2010, raakte u betrokken bij de werking van oppositiepartij Union des Forces Démocratiques de Guinée (UFDG) in Carrière, de wijk van Conakry waar u en uw gezin woonden. U was een populair figuur in uw wijk en daarom kreeg u van (M.), verantwoordelijke van de lokale UFDG afdeling, de vraag om hen te helpen bij het organiseren van activiteiten. U ging hier op in, deelde t-shirts uit aan de jongeren, stimuleerde hen om te gaan stemmen

en ondersteunde de partij ook financieel. Uw steun voor UFDG raakte snel bekend en u sprak de toeschouwers ook toe op één van de door UFDG georganiseerde activiteiten.

Uw buurman, de heer (K.), hoorde over uw populariteit en vroeg u om bij hem op bezoek te komen. Bij die gelegenheid bracht hij u er van op de hoogte dat zijn partij, Rassemblement du Peuple de Guinée (RPG, de huidige regeringspartij in Guinee), een lokaal kantoor in uw wijk wilde openen. Omwille van uw populariteit vroeg de heer (K.) of u daaraan wilde meewerken. U maakte uw buurman duidelijk dat u reeds werkte voor UFDG en dus niet op zijn aanbod kon ingaan. Hierop stelde hij u voor dat u nog eens over zijn voorstel zou nadenken en hem dan opnieuw zou opzoeken. U zocht hem echter niet opnieuw op en een tijd later stuurde de heer (K.) iemand om u te vragen opnieuw langs te komen. U ontmoette uw buurman opnieuw en hij herhaalde zijn aanbod. U wees het opnieuw af. Daarop stelde de heer (K.) u voor dat u uw activiteiten bij UFDG zou kunnen verderzetten, ook al zou u voor hem werken. Niemand zou moeten weten van jullie afspraak en u zou hem kunnen bezoeken op zijn kantoor in het centrum van de stad. U sloeg zijn aanbod definitief af en de heer (K.) bezwoer u nooit met iemand te spreken over zijn voorstel. Als hij te weten zou komen dat u er toch tegen iemand over zou hebben gesproken zou hij u vermoorden.

Tussen de eerste en de tweede ronde van de verkiezingen in 2010 liepen de spanningen op in Conakry. Na de bekendmaking van de tijdelijke verkiezingsresultaten braken er rellen uit en het huis van de heer (K.) werd geplunderd en vernield. U werd er van beschuldigd jongeren geld te hebben gegeven en hen te hebben opgedragen om het huis van (K.) te plunderen. Op 15 december 2010 stond een zoon van de heer (K.) 's ochtends aan uw deur samen met twee agenten en werd u gearresteerd. In de auto die u naar de gevangenis bracht zaten nog andere arrestanten. De agenten wilden ook uw kompaan (M.) arresteren, maar hij was niet thuis.

In de gevangenis werd u gevraagd om de namen te noemen van handelaren die de campagne van UFDG financieel ondersteunden. U vertelde uw ondervragers geen namen te kennen en u werd mishandeld. Drie dagen later werd u opnieuw ondervraagd en ditmaal was ook de zoon van de heer (K.) hierbij aanwezig. U werd er van beschuldigd opdracht te hebben gegeven tot de plundering van het huis van zijn vader. Daarnaast vroeg men u ook waar uw vriend (M.) was. Opnieuw werd u ernstig mishandeld en u kreeg een zware klap op uw neus waardoor u het bewustzijn verloor.

Uw oom langs moederskant deed samen met uw zus verschillende pogingen om u vrij te krijgen uit de gevangenis. Via een tussenpersoon kochten zij uw bewakers om opdat u niet langer zou mishandeld worden. Uiteindelijk slaagden zij er ook in om u te laten ontsnappen. Op 8 mei 2011 hebben twee agenten u uit uw cel gehaald en tot op een punt gebracht waar uw familie stond te wachten. Aangekomen bij uw zus in Coza wilde men u naar het ziekenhuis brengen, maar uw oom weigerde uit angst dat u gearresteerd zou worden.

Samen met uw vrouw vertrok u vervolgens naar Pita om bij uw vader verder te herstellen van uw verblijf in de gevangenis. Uw vader liet hier ook een fotograaf foto's van u nemen. U bleef een maand in Pita. Uw zus in Conakry bezocht uw buurt in Carrière en deed navraag naar de heer (K.). Volgens de informatie die zij verkreeg was de heer (K.) na de vernieling van zijn huis niet meer teruggekeerd naar de wijk. Uw familie oordeelde daarom dat het voor u veilig zou zijn om u opnieuw in uw huis te vestigen. Tot eind 2011 concentreerde u zich vooral op uw fysieke herstel na het verblijf in de gevangenis en op aanraden van uw familie hield u zich ook niet langer met politiek bezig.

In het begin van 2012 nam u uw werkzaamheden als handelaar op de markt van Madina weer op. U huurde een nieuwe winkel. Later kwam u te weten dat boven uw winkel vergaderingen van UFDG plaatsvonden. Aangemoedigd door UFDG sympathisanten begon u deze vergaderingen ook bij te wonen. Op 20 september 2012 vond er een grote manifestatie van de oppositie plaats. De dag daarop vielen sympathisanten van RPG samen met militairen de markt van Madina, uw werkplek, aan. U slaagde er in om u te verstoppen en zo een arrestatie te vermijden.

Na de aanval op de markt begaf u zich naar uw oom langs vaderskant in Gbessia. Diezelfde nacht vielen militairen uw huis in Carrière binnen. Zij plunderden en richtten vernietiging aan. Op dat moment verbleef niemand van uw familie in het huis. Wanneer uw oom dit nieuws te horen kreeg besloot hij dat u meteen naar Pita zou moeten gaan. U werd meegesmokkeld met een vrachtauto en verbleef bij uw vader in afwachting tot de rust in Conakry zou terugkeren. Op 8 november 2012 werd u door agenten gearresteerd in het huis van uw vader. Vanuit Conakry had men de politiecommissaris in Pita opdracht gegeven naar u uit te kijken en zo mogelijk te arresteren. Na uw arrestatie ging uw familie onderhandelen met de commissaris, die eveneens van Peul-origine was. Zij slaagden er in om u vrij te krijgen na het betalen van smeergeld en de belofte dat u Guinee zou verlaten.

Twee agenten haalden u uit uw cel en brachten u per wagen naar Dalaba. In Dalaba werd u opgewacht door (R.), die in samenspraak met uw familie, regelde dat u opnieuw naar Conakry zou kunnen worden gesmokkeld. U kwam in Conakry aan op zaterdagochtend 2 december 2012. Nog diezelfde avond begaf u zich naar de luchthaven waar u contact maakte met uw smokkelaar (C.). Hij regelde uw paspoort en begeleidde u op uw vlucht naar België. Op 4 december 2012 vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u 2 foto's van uzelf, 3 medische attesten van Belgische artsen (in verband met: littekens, neus, psychologische problemen), 8 betalingsbewijzen, 2 rekeningoverzichten en twee attestjes over uw UFDG activiteiten in het asielcentrum neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, van de Vreemdelingenwet. De reden daarvoor is dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen als zou u omwille van uw UFDG-lidmaatschap en uw conflict met de heer Kourouma risico lopen op vervolging in Guinee.

Het incoherente, tegenstrijdige en weinig aannemelijke karakter van uw verklaringen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vervolgingsrelaas.

Zo vertelde u tijdens uw eerste interview bij het CGVS dat u op 15 december 2010 werd gearresteerd door de zoon van (K.) en twee agenten. Ze zouden u in de auto hebben gezet en vervolgens naar het huis van uw vriend (M.) zijn gegaan om hem ook te arresteren. (M.) bleek echter niet thuis te zijn en daarop zou u samen met twee andere arrestanten naar de gevangenis zijn gebracht. Tijdens uw ondervraging in de gevangenis zou men bovendien gedreigd hebben u verder te martelen indien u niet zou zeggen waar (M.) was (Gehoor CGVS 09/01, p.12-13). Dit strookt niet met uw verklaringen tijdens uw tweede interview bij het CGVS, waar u vertelde pas na uw vrijlating in 2011 van (M.)'s zus gehoord te hebben dat de politie hem in 2010 ook wilde arresteren (Gehoor CGVS 05/02, p.4). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt ook de geloofwaardigheid van uw eigen arrestatie.

Ook over uw vermeende ontsnapping uit de gevangenis in Conakry op 8 mei 2011 legde u tegenstrijdige verklaringen af. Zo vertelde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat twee agenten u 's nachts uit uw cel zouden hebben gehaald, u in een auto hebben gezet en u tot een plek hebben gebracht waar uw oom langs vaderskant en uw schoonbroer op u zouden hebben staan wachten (Gehoor CGVS 09/01, p.14). Dit komt echter niet overeen met uw verklaringen tijdens uw tweede gehoor, waar u vertelde dat u die bewuste nacht uit uw cel werd gehaald en de twee bewakers met u te voet de gevangenis verlieten en jullie in het holst van de nacht ver de stad in wandelden tot op een gegeven plek waar uw schoonbroer en oom met een wagen stonden te wachten (Gehoor CGVS 05/02, p.11). Het feit dat u een eerste keer verklaarde door uw bewakers per auto uit de gevangenis te zijn getransporteerd en tijdens uw tweede gesprek verklaarde dat dit te voet gebeurde, ondermijnt in verder de geloofwaardigheid van uw vervolgingsrelaas. Indien u deze ontsnapping daadwerkelijk zou hebben beleefd mag worden verwacht dat u hier eensluidende verklaringen over zou kunnen afleggen.

Ook over wat er zich na uw vlucht op 8 mei 2011 afspeelde zijn uw verklaringen weinig aannemelijk. Zo vertelde u enerzijds dat uw familie oordeelde dat het noch in Conakry noch in Pita veilig zou zijn voor u om naar het ziekenhuis te gaan, aangezien u net was ontsnapt uit de gevangenis (Gehoor CGVS 09/01, p.14). In het licht van het voorgaande is het weinig geloofwaardig dat u wel het risico zou nemen om per auto, samen met uw echtgenote en schoonbroer, naar Pita te rijden, een tocht van verschillende honderden kilometers. Hier op gewezen stelde u dat jullie dachten dat er geen enkel probleem zou zijn aangezien u al zovele maanden was vastgehouden en u, meer dood dan levend, toch geen nut meer had voor de autoriteiten (Gehoor CGVS 09/01, p.12). Dit strookt echter niet met uw eerdere verklaringen dat uw familie, gezien uw ontsnapping, oordeelde dat het te gevaarlijk was om u in een ziekenhuis te laten opnemen. Uit uw latere verklaringen over uw vlucht van Dalaba naar Conakry in 2012 blijkt ook dat het gezien de vele wegcontroles voor een ontsnapte gevangene wel degelijk erg gevaarlijk zou zijn om een dergelijke reis te ondernemen (Gehoor CGVS 09/01, p.16). Uit voorgaande tegenstrijdigheden moet besloten worden dat uw verhaal over uw ontsnapping uit de gevangenis in Conakry in 2011 weinig geloofwaardig is.

Het is ook weinig geloofwaardig dat u, niet tegenstaande uw ontsnapping uit de gevangenis in mei 2011, enkele maanden later al weer in uw eigen huis in Conakry woonde en begin 2012 ook uw werkzaamheden op de markt van Madina al zou hebben hervat (Gehoor CGVS 09/01, p.14). Als u daadwerkelijk zou zijn ontsnapt uit de gevangenis is het weinig aannemelijk dat u zo korte tijd later al weer in uw eigen wijk, waar u bovendien een erg bekend en populair figuur zou zijn (Gehoor CGVS 09/01, p.11), zou kunnen gaan wonen en bovendien ook nog uw werk als verkoper op de markt van Madina, toch een wel erg publiek beroep, zou hebben hervat.

U vertelde dat u na alles wat u had meegemaakt in 2010 en 2011 en uw maandenlange verblijf in de gevangenis van Conakry besloten had om "u nooit nog in uw leven met politiek te bemoeien" (Gehoor CGVS 05/02, p.12). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u kort na het hervatten van uw activiteiten op de markt opnieuw bij UFDG betrokken raakte. In die mate zelfs dat u, in tegenstelling tot uw eerdere UFDG activisme, in 2012 ook echt lid werd van de partij (Gehoor CGVS 05/02, p.12). Als verklaring voor

uw hernieuwde UFDG activiteiten vertelde u dat de winkelruimte die u had gehuurd in 2012 toevallig onder het plaatselijke vergaderlokaal van UFDG lag en dat sympathisanten van de partij u overtuigden om mee te gaan naar de vergaderingen (Gehoor CGVS 09/01, p.15). U stoorde zich bovendien ook aan de discriminatie op de markt (Gehoor CGVS 05/02, p.12). Dit verklaart echter niet waarom u, ondanks uw voornemen u nooit nog met politiek in te laten, u toch opnieuw actief werd binnen UFDG en ditmaal zelfs als volwaardig lid. Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen over uw hernieuwd activisme.

In verband met uw beweerde tweede arrestatie op 8 november 2012 slaagt u er ook niet in om aannemelijk te maken waarom u juist geïdende zou worden. U vertelde dat RPG militanten samen met de ordediensten op 21 september 2012, de dag na een grote oppositiebetoging, de markt in Madina aanvielen. Verschillende mensen werden gearresteerd, maar u zou zich hebben kunnen verbergen en zo zijn ontkomen. U ging naar uw oom in Gbessia en nog diezelfde nacht zouden militairen uw huis in Conakry zijn binnengevallen (Gehoor CGVS 09/01, p.15). U kan echter niet aannemelijk maken waarom de militairen op dat moment uw huis zouden binnenvallen. Deze feiten speelden zich immers anderhalf jaar na uw beweerde detentie en ontsnapping in mei 2011 af en in deze periode hebt u geen problemen meer ondervonden met de autoriteiten. Zelf verklaarde u dat u geïdende werd omdat u tot de groep behoorde die actief was op de markt, t-shirts verspreidde en UFDG lidkaarten verkocht (Gehoor CGVS 05/02, p. 13). Hieruit blijkt enkel dat u een laag politiek profiel had, dit verklaart dan ook niet waarom de autoriteiten nog diezelfde nacht uw huis in Conakry zouden binnenvallen en bovendien ook de politiediensten in Pita, een stad op verschillende honderden kilometers van Conakry, zouden opdragen om u te zoeken en te arresteren.

Op basis van de tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen over uw arrestaties, ontsnappingen en UFDG-activisme, moet worden besloten dat u er niet bent in geslaagd om aannemelijk te maken dat u op datum van 15 december 2010 zou zijn gearresteerd en tot 8 mei 2011 in de gevangenis van Conakry zou zijn opgesloten. U slaagde er evenmin in om uw beweerde arrestatie op 8 november 2012 in Pita of uw vervolging door de heer (K.) en zijn familie aannemelijk te maken.

De door u neergelegde documenten zijn onvoldoende bewijskrachtig om tegen de hierboven gedane vaststellingen op te wegen.

Het medisch attest van een Belgische geneesheer op datum van 10 januari 2013 attesteert de medische problemen aan uw neus en het voorkomen van littekens op uw rug en vermeldt dat u deze zelf toeschrijft aan uw problemen in Guinee. In het attest worden echter geen objectieve argumenten aangebracht betreffende de oorzaak van de verwondingen of het tijdstip of de context waarin u deze verwondingen zou hebben opgelopen. Een tweede medisch attest van een Belgische geneesheer op datum van 15 februari 2013 handelt over de medische problemen aan uw neus en stelt enkel dat u deze zelf toeschrijft aan geweldfeiten. Dit attest bevestigt echter niet of dit inderdaad het geval is, noch vertelt het iets over het tijdstip of de context waarin u deze verwondingen zou hebben opgelopen. Een attest van een Belgische psychologe van 2 januari 2014 getuigt over uw psychologische problemen en stelt dat u zich in een angstig-depressieve staat bevindt, gekaderd in een context van post-traumatische stress. Het attest geeft echter geen uitsluitsel over de oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Het attest van uw psychologe stelt dat u geheugenproblemen hebt, maar hierbij staat aangegeven dat dit berust op uw eigen verklaringen. Hoewel het verslag van uw psychologe getuigt van ernstige psychologische moeilijkheden moet worden opgemerkt dat uw beide gehoren op het CGVS erg vlot verlopen zijn. U haalde in het begin van beide gehoren aan dat u veel hebt meegemaakt en met psychologische moeilijkheden kampt, maar desalniettemin kon u vertellen op een coherente en gestructureerde wijze en gaf u erg vlot antwoord op alle vragen. Uit niets blijkt dat de voornoemde tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden in uw verhaal van die aard zijn dat zij niet kunnen worden toegeschreven aan uw psychologische problemen zoals beschreven in dit document.

De twee overzichten van uw bankrekening voor augustus 2012 kunnen enkel bewijzen dat u als handelaar werkzaam was en een aanzienlijke som geld op uw rekening had, maar kunnen op geen enkele manier dienen als bewijs voor uw vervolgingsrelaas. De acht betalingsbewijzen op uw naam kunnen enkel uw bewering ondersteunen dat u werkte als handelaar, maar kunnen evenmin uw vervolgingsrelaas staven. De attestjes die u neerlegt om aan te tonen dat u in het asielzoekerscentrum van Bierset geld inzamelde voor UFDG ter ondersteuning van de slachtoffers van 27 september 2013 kunnen enkel getuigen van uw UFDG sympathieën in België en bewijzen op geen enkele wijze de door u ingeroepen vervolgingsfeiten in Guinee of uw activisme in Guinee. De twee foto's van uzelf die naar eigen zeggen zouden zijn genomen bij uw vader in Pita na uw ontsnapping uit de gevangenis in Conakry (Gehoor CGVS 09/01, p.8) vertellen niets over de door u ingeroepen vervolgingsfeiten.

Er moet bovendien worden opgemerkt dat u geen enkel identiteitsdocument hebt neergelegd. U stelde dat u tijdens de aanval op de markt van Madina op 21 september 2012 in het tumult uw portefeuille verloor (Gehoor CGVS 09/01, p. 19). U verklaarde dat u met een vals paspoort, groen van kleur, reisde

dat na afloop door de smokkelaar zou zijn afgenomen. U verklaarde niet te weten onder welke naam u reisde of welke foto zich in het paspoort bevond (Gehoor CGVS 09/01, p.11; Gehoor CGVS 05/02, p.15). Het is echter ongeloofwaardig dat u met het vliegtuig van Conakry naar Brussel zou zijn gereisd zonder zelfs maar te weten onder welke naam u reisde. Uw ontoereikende verklaringen over het gebruikte paspoort ondermijnen dan ook verder uw algemene geloofwaardigheid.

Omwille van alle hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u sympathisant van de UFDG bent wordt niet betwist maar volstaat op zich niet om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bedoeld in art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet bij terugkeer naar Guinee aannemelijk te maken.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die aan uw administratief dossier is toegevoegd (COI Focus "Guinee: La situation des partis politiques d'opposition", 2 januari 2014), blijkt immers dat de politieke oppositiepartijen in Guinee de vrijheid hebben om te vergaderen en hun mening te uiten. Ze vormen allianties en sommige oppositiepartijen hebben een website. De oppositie werd vertegenwoordigd in de CENI (Commission électorale nationale indépendante) en zetelt momenteel in het parlement. De oppositiepartijen hebben verschillende gemeenschappelijke acties, zoals manifestaties, gevoerd naar aanleiding van onenigheden over de verkiezingen die nog georganiseerd moesten worden (en die intussen op 28 september 2013 plaatsgevonden hebben). Sommige manifestaties verliepen zonder incidenten, andere werden met harde hand door de regering de kop in gedrukt. De meerderheid van de geraadpleegde bronnen bevestigt inderdaad dat er geweld tegen de manifestanten van de oppositie werd gebruikt tijdens bepaalde evenementen of manifestaties maar geweld ging ook uit van de manifestanten. De oppositiepartijen en de huidige regering trachten elk de verantwoordelijkheid voor dit geweld op de andere af te schuiven, andere bronnen stellen dan weer dat mensen die op geen enkele manier politiek geëngageerd zijn aan de basis liggen van het geweld. Verschillende bronnen vermelden dat het loutere feit deel uit te maken of sympathisant te zijn van UFDG geen aanleiding vormt voor vervolging. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt geenszins dat er buiten de incidenten in verband met publieke manifestaties systematische vervolging plaatsvindt van militanten van de oppositiepartijen.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie en van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet, werd onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Artikel 48/4, §2, c) van de Wet van 15 december 1980 bepaalt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict kan worden beschouwd als ernstige schade die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die bij het administratieve dossier werd gevoegd (COI Focus "Guinee: veiligheidssituatie", oktober 2013 + addendum, juli 2014), blijkt dat de huidige situatie in Guinee niet kan worden beschouwd als een situatie van "willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict". Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat artikel 48/4, §2, c) van de Wet van 15 december 1980 niet kan worden toegepast voor Guinee.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker benadrukt attesten te hebben neergelegd waaruit blijkt dat hij getraumatiseerd is, dat hij ernstige littekens vertoont over zijn volledige rug en dat hij een kwetsuur heeft aan de neus. Hij betoogt dat de motivering van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) ongeldig is en verwijst in deze naar twee arresten van het EHRM. De weigering van het CGVS om de medische attesten in overweging te nemen is strijdig met artikel 3 EVRM, zoals geïnterpreteerd door het EHRM. Verzoeker maakt ter aanvulling bovendien een attest over van 'Constats', een expert in het vaststellen van foltering. Uit dit attest blijkt dat verzoekers verklaringen over de oorzaak van zijn

verwondingen compatibel zijn met de aard van deze verwondingen. Verzoeker maakt aldus aannemelijk in zijn land van herkomst slachtoffer te zijn geweest van folteringingen.

Verzoeker vestigt tevens de nadruk op de neergelegde foto's. Deze tonen hem in verzwakte toestand met een kwetsuur aan de neus. Het CGVS hield hiermee onvoldoende rekening. In combinatie met de medische attesten tonen de foto's aan dat verzoeker in zijn land slachtoffer werd van folteringingen.

Verzoeker maakte tevens een bewijs over van zijn geldinzameling in België voor de UFDG. Hij verwijst naar zijn verklaringen tijdens het gehoor bij het CGVS, erkent dat dit document niet bewijst wat er in Guinee is gebeurd doch merkt op dat hieruit wel blijkt dat hij actief betrokken is bij de UFDG en persoonlijk geraakt is door lotgenoten die overleden of werden gearresteerd op latere manifestaties. Verzoeker stelt de vraag waarom een asielzoeker die niet vervolgd zou zijn geweest wegens zijn politieke activiteiten in Guinee zulke actie zou opzetten in België. Dit toont, in combinatie met zijn coherente en gedetailleerde verklaringen, aan dat hij slachtoffer werd van folteringingen wegens zijn politieke activiteiten. Zo niet, dan had het CGVS minstens moeten onderzoeken welke de oorzaak was van de vastgestelde folteringingen en mishandelingen.

Verzoeker vraagt zich af hoe ernstig de vastgestelde tegenstrijdigheden waren. Enerzijds wordt geoordeeld dat zijn verklaringen incoherent zijn maar anderzijds wordt, waar het CGVS geconfronteerd wordt met psychologische rapporten waaruit blijkt dat verzoeker getraumatiseerd is, geoordeeld dat hij op een coherente, gestructureerde en vlotte wijze kon antwoorden op de vragen. Het CGVS ondermijnt hiermee volledig de eigen beslissing.

Verzoeker kan met de eerste tegenstrijdigheid bovendien niet akkoord gaan. Hij stelt tijdens beide gehoren hetzelfde te hebben verklaard. Indien hij geconfronteerd zou zijn geweest met de tegenstrijdigheid, had hij onmiddellijk kunnen verduidelijken wat hij bedoelde. Tijdens het eerste gehoor gaf hij aan dat de agenten de dag van zijn arrestatie ook M. wilden arresteren. Tijdens het tweede gehoor herhaalde hij deze verklaring doch voegde hij toe dat hij dit pas vernam na zijn vrijlating. Aldus is er geen tegenstrijdigheid.

Zelfs indien verzoekers relaas enkele tegenstrijdigheden zou bevatten, dan nog kan dit op zich niet volstaan om zijn asielaanvraag af te wijzen. Verzoeker stelt dat volgens UNHCR verkeerde verklaringen op zichzelf geen aanleiding zijn om de status van vluchteling te weigeren en dat deze verklaringen moeten worden afgewogen tegen de specifieke kenmerken van de zaak. Volgens het arrest *Singh* van het EHRM kan een louter onderzoek van de geloofwaardigheid van de verklaringen niet volstaan om de persoonlijke vrees voor vervolging te beoordelen. In het bijzonder moet volgens UNHCR rekening worden gehouden met de traumatische ervaringen van de asielzoeker. Indien verzoeker bepaalde feiten heeft verward (met name betreffende zijn twee ontsnappingen, te voet en per wagen), dan moet minstens rekening worden gehouden met zijn gezondheidstoestand en met de diverse, gelijklopende bewijsstukken van zijn folteringingen en activiteiten die deze ene tegenstrijdigheid duidelijk weerleggen.

Voor het overige wordt de asielaanvraag slechts verworpen omdat de feiten onwaarschijnlijk zouden zijn. Of iets waarschijnlijk is, mag echter niet worden beoordeeld op grond van de subjectieve inschatting van de dossierbehandelaar. Er moet rekening worden gehouden met het profiel van de asielzoeker en het land waar deze in woont. Uit landeninformatie blijkt dat oppositieleiden voornamelijk worden gearresteerd naar aanleiding van betogingen en manifestaties. Tijdens demonstraties worden aanhangers van de oppositie vaak gearresteerd en gevangen genomen. Het leven in de gevangenis behelst een onmenselijke en vernederende behandeling en foltering komt vaak voor. Verder blijkt uit de door verzoeker aangehaalde informatie dat arrestanten vaak na betaling van steekpenningen worden vrijgelaten. Deze informatie werpt een belangrijke blik op verzoekers situatie. Hij werd gearresteerd in 2010 en vrijgekocht met steekpenningen. Na zijn vrijlating waren de verkiezingen beëindigd. Bovendien had K. de wijk definitief verlaten. Bijgevolg oordeelde verzoeker dat het veilig was om naar zijn woning terug te keren en zijn oude leven terug op te vatten.

Het loutere feit dat iemand na een arrestatie wegens politieke activiteiten deze activiteiten verder zet, is geen reden om een asielaanvraag te weigeren. Het getuigt daarentegen van een diepgewortelde overtuiging in de nood aan politieke verandering. Deze overtuiging werd nog versterkt door de ernstige discriminatie van Peul-handelaren op de Madina markt. Deze overtuiging kenmerkt verzoeker tot op vandaag. In het licht van het voorgaande is het niet onwaarschijnlijk dat verzoeker, na zich te hebben vrijgekocht, zijn activiteiten hervatte. Evenmin is het onwaarschijnlijk dat hij opnieuw werd gearresteerd. Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen tijdens het gehoor en haalt informatie aan waaruit blijkt dat

UFDG aanhangers routinematig worden gearresteerd na protestbijeenkomsten, zelfs indien zij niet deelnamen. Verder houden de ordediensten frequent razzia's in oppositiegezinde Peul-wijken en worden hierbij huizen geplunderd en bezittingen vernield. Aldus zijn verzoekers verklaringen geloofwaardig in de maatschappelijke context waarin hij leefde.

Verzoekers verklaringen omtrent zijn vluchtroute zijn tot slot bezwaarlijk een reden om zijn asielaanvraag te weigeren. Verzoeker wijst erop dat volgens UNHCR asielzoekers mogelijk repercussies van smokkelaars vrezen en daarom terughoudend zijn om hun reisgegevens prijs te geven. Dit ontslaat de Belgische staat evenwel niet van de verplichting om na te gaan of verzoeker een gegronde vrees heeft in zijn land.

Verzoeker wijst op de Ebola-epidemie in Guinee, haalt hierover informatie aan en stelt dat deze situatie welbekend was aan het CGVS op het ogenblik van de beslissing. Het CGVS rept hierover nochtans met geen woord. Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden hervormd en moet aan verzoeker subsidiaire bescherming worden toegekend.

2.1.2. Verzoeker voegt ter staving volgende stukken bij het verzoekschrift: een medisch attest van Constats (bijlage 3) en algemene informatie (bijlagen 4-5).

2.1.3. Verzoeker legt per aangetekend schrijven van 9 februari 2015 en door middel van een aanvullende nota een getuigenis neer van de secretaris-generaal van de afdeling van de UFDG in Carrière. Hij legt ter staving van de authenticiteit van dit attest tevens een kopie van de identiteitskaart van de opsteller van dit attest en een briefomslag neer. Hij betoogt dat in de getuigenis zijn problemen integraal worden bevestigd (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.2.1. Waar verzoeker aanvoert dat hij de Ebola-epidemie in Guinee vreest, het CGVS verwijt dat hierover niet wordt gemotiveerd en stelt dat hij op grond hiervan bescherming moet krijgen, dient vooreerst te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. Ebola dient als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”* Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet kan er aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864). Met betrekking tot het door verzoeker aangehaalde risico, zijn deze voorwaarden niet vervuld.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.3. Verzoeker vestigt in het verzoekschrift de nadruk op het feit dat hij psychologische rapporten neerlegde waaruit blijkt dat hij getraumatiseerd is en laat uitschijnen dat zijn psychologische problemen van zulke aard zouden zijn dat hij niet bij machte mocht worden geacht om volwaardige verklaringen af te leggen en zijn asielrelaas op een coherente, gestructureerde en spontane wijze uiteen te zetten.

Dient echter te worden vastgesteld dat dit uit de neergelegde attesten inzake zijn psychologische problemen niet kan worden afgeleid. Inzake het attest van een psycholoog van 'Espace 28' van 2 januari 2014 (administratief dossier, stuk 20: documenten) kan vooreerst worden opgemerkt dat de psycholoog die dit attest opstelde zelf duidelijk stelt dat dit niet mag worden gezien als expertiseverslag. Waar in dit attest gewag wordt gemaakt van het gegeven dat verzoeker geheugenproblemen zou kennen, blijkt hieruit daarenboven dat de inhoud van het attest op dit vlak duidelijk louter is gebaseerd op de verklaringen van verzoeker zelf. Hoewel dit attest uitdrukkelijk is opgesteld met het oog op het gebruik hiervan in verzoekers asielprocedure, wordt hierin bovendien nergens gesteld dat verzoeker ingevolge zijn psychologische problemen niet in staat zou zijn om een gehoor bij het CGVS af te leggen en blijkt hieruit niet dat hij tijdens zulk gehoor niet in staat zou zijn om volwaardige verklaringen af te leggen en een coherente, spontane en duidelijke uiteenzetting te doen van zijn asielrelaas. In het attest van 'Constats' dat bij het verzoekschrift wordt gevoegd (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3) wordt slechts kort ingegaan op verzoekers psychologische problemen. Voor wat betreft de symptomen die hij daarbij vertoont is het attest voorts uitdrukkelijk en louter gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen. Verder wordt ook in dit attest niet gesteld dat verzoeker niet bij machte mocht worden geacht om een gehoor bij het CGVS af te leggen en daarbij volwaardige, coherente en spontane verklaringen af te leggen. Integendeel wordt in dit attest duidelijk gesteld dat verzoeker weldegelijk bij machte is om zijn relaas op een kalme en gestructureerde wijze uiteen te zetten, alsmede dat hij in staat is om de nodige bijkomende details te verschaffen wanneer hierom wordt gevraagd.

Verzoeker maakte tijdens de gehoren bij het CGVS weliswaar melding van psychologische problemen en van het gegeven dat hij daardoor mogelijks enkele dingen kon vergeten doch noch verzoeker, noch de advocaten die hem bijstonden tijdens de gehoren formuleerden enig bezwaar tegen het plaatsvinden van deze gehoren. Bovendien blijkt uit de gehoorverslagen dat de gehoren op een normale wijze zijn geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Zoals tevens wordt aangegeven in het attest van 'Constats', bleek verzoeker in staat om zijn relaas op een kalme, uitgebreide, gestructureerde en gedetailleerde wijze uiteen te zetten. Hij begreep de gestelde vragen en kon hierop op een vlotte en spontane wijze antwoorden. Hij bleek de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas op een coherente en duidelijke wijze te kunnen situeren in de tijd en legde over deze elementen gedetailleerde verklaringen af (administratief dossier, stukken 6 en 12).

Ook ter terechtzitting bleek verzoeker, wanneer hij overeenkomstig artikel 14 PR RvV uitgebreid werd ondervraagd omtrent de elementen ten grondslag van zijn relaas en over de psychologische begeleiding die hij in België geniet, bij machte om op een kalme, spontane, coherente, gestructureerde en gedetailleerde wijze te antwoorden op de dienaangaande gestelde vragen.

Aldus mocht en mag verzoeker in staat worden geacht om zijn asielrelaas op een coherente en spontane wijze uiteen te zetten en kunnen zijn verklaringen afgelegd tijdens de verschillende gehoren bij het CGVS, in de vragenlijst van het CGVS en bij de Dienst Vreemdelingenzaken, rekening houdend met zijn psychologische toestand, weldegelijk in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van zijn asielaanvraag.

Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat zich een ernstige omissie voordoet in verzoekers verklaringen in de vragenlijst van het CGVS. Blijkens verzoekers gezegden bij het CGVS zou zijn buurman K. immers de spilfiguur zijn geweest in zijn asielrelaas en aan de basis hebben gelegen van zijn problemen. Deze persoon zou hem hebben benaderd om met hem voor de RPG te werken doch verzoeker weigerde. Nadat het huis van K. zou zijn vernield, zou deze verzoeker ervan hebben beschuldigd dat deze de jongeren geld zou hebben gegeven om zijn huis te vernielen. Vervolgens zou verzoeker door toedoen van K. en door diens zoon een eerste maal zijn gearresteerd en gedetineerd en zijn gefolterd (administratief dossier, stuk 12, p.12). Verzoeker maakte hiervan in de vragenlijst van het CGVS echter nergens enige melding. Hij vermeldde K. en zijn problemen met deze persoon niet en gaf slechts aan dat hij werd gearresteerd en opgesloten omdat hij lid was van de UFDG. Bovendien ontkende hij uitdrukkelijk dat hij naast de in de vragenlijst aangehaalde problemen nog problemen zou hebben gekend met zijn autoriteiten en medeburgers (administratief dossier, stuk 22, vragenlijst, p.4). Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoeker dermate essentiële en frappante elementen als de voormelde problemen met zijn buurman K., blijkens zijn gezegden bij het CGVS de spilfiguur in zijn relaas, hierin zou hebben vermeld. Deze omissie klemt nog des te meer daar

het geenszins aannemelijk is dat de heer K., indien verzoeker werkelijk bevriend zou zijn geweest met de voorzitter van het kantoor van de UFDG in zijn wijk en openlijk zou hebben deelgenomen aan activiteiten van de UFDG in deze wijk, aan verzoeker zou vragen om hem te helpen om in deze wijk een kantoor voor de RPG op te richten en voor de RPG te werken (administratief dossier, stuk 12, p.11-12).

Verzoeker legde, in tegenstelling met wat hij laat uitschijnen, daarenboven weldegelijk tegenstrijdige verklaringen af aangaande zijn eerste arrestatie. Tijdens het eerste gehoor verklaarde hij duidelijk dat de agenten hem bij zijn arrestatie in een wagen plaatsten met nog twee andere personen, dat zij vervolgens bij M. gingen om te kijken of deze persoon thuis was, dat deze persoon echter niet thuis was en dat zij naar de gevangenis werden gebracht. Tevens verklaarde hij dat hij tijdens zijn detentie werd ondervraagd over waar M. was (administratief dossier, stuk 12, p.12-13). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde verzoeker echter dat hij slechts nadat hij uit de gevangenis kwam van de zus van M. zou hebben vernomen dat de agenten de dag van zijn arrestatie ook bij M. waren geweest om hem te arresteren (administratief dossier, stuk 6, p.4). De voormelde verklaringen zijn niet voor interpretatie vatbaar en laten geen ruimte voor de nuanceringen die verzoeker hieraan *post factum* tracht aan te brengen.

Omtrent hetgeen zich zou hebben afgespeeld na verzoekers eerste arrestatie en gedurende zijn detentie, vertoont zich bovendien andermaal een kennelijke en fundamentele omissie in zijn gezegden in de vragenlijst van het CGVS. Waar verzoeker de geweldfeiten waarvan hij in zijn land van herkomst slachtoffer werd bij het CGVS uitdrukkelijk situeerde binnen dit kader en beweerde te zijn gefolterd gedurende zijn detentie en door de Guineese autoriteiten (administratief dossier, stuk 12, p.12-13), dient immers te worden vastgesteld dat hij dit in de vragenlijst van het CGVS niet vermeldde (administratief dossier, stuk 22, vragenlijst, p.3-4). Hij maakte in de vragenlijst van het CGVS integendeel zelfs nergens enige melding van het feit dat hij zou zijn gefolterd, laat staan dat hij vermeldde dat hij deze foltering zou hebben ondergaan door toedoen van de autoriteiten en gedurende zijn detentie. In deze kan worden herhaald dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, verwacht mag worden dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Hoewel de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mocht worden verwacht dat verzoeker een dermate cruciaal element als het feit dat hij tijdens zijn detentie slachtoffer zou zijn geweest van foltering zou hebben vermeld.

Verzoeker legde bovendien frappant tegenstrijdige verklaringen af aangaande zijn ontsnapping uit detentie na zijn eerste arrestatie. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde hij dat hij op dat moment dermate verzwakt was dat hij bijna niet meer kon praten en bijna niet kon lopen. Vervolgens gaf hij aan: *“Ze hebben mij in een auto gezet en tot ergens anders gebracht waar mijn oom langs vaderskant en mijn schoonbroer, de man van mijn zus (...) Ze hebben me toen bij mijn zus in Cosa gebracht”* (administratief dossier, stuk 12, p.14). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde verzoeker echter duidelijk en herhaald dat hij samen met de agenten te voet zou zijn ontsnapt en dat hij te voet naar zijn oom en zijn schoonbroer werd gebracht. Zo gaf hij aan: *“we hadden met die twee agenten nog veel gelopen voor we daar kwamen”*, verklaarde hij: *“We hebben gelopen, we gingen daar in de stad ergens waar mijn oom langs vaderskant en mijn schoonbroer geparkeerd waren”* en herhaalde hij: *“Wij hebben gelopen, ik heb met die twee agenten gelopen tot waar de auto stond”* (administratief dossier, stuk 6, p.11). Dat verzoeker zijn twee ontsnappingen zou hebben verward, vindt geheel geen steun in het dossier. Uit de voormelde gezegden blijkt duidelijk dat hij het tweemaal had over zijn eerste ontsnapping. Dit blijkt tevens uit het feit dat hij tijdens beide gehoren bij het CGVS verklaarde bij zijn tweede ontsnapping naar Dalaba zou zijn gebracht en daar werd opgepikt door R., een vriend van zijn vader (*ibid.*, p.14; administratief dossier, stuk 12, p.16).

Daarenboven is het manifest ongeloofwaardig dat verzoeker, indien hij werkelijk door omkoping zou zijn ontsnapt uit de gevangenis, na zijn eerste ontsnapping het risico zou nemen om samen met zijn echtgenote en schoonbroer per wagen de tocht van verscheidene honderden kilometers naar Pita te ondernemen, en dit nu uit zijn terecht weergegeven verklaringen in de bestreden beslissing blijkt dat het gezien de vele wegcontroles voor een ontsnapte gevangene erg gevaarlijk zou zijn om dergelijke reis te ondernemen. Nog minder geloofwaardig is het dat verzoeker, als ontsnapte gevangene, vervolgens eenvoudigweg zou zijn teruggekeerd naar zijn eigen woning in Conakry in de wijk waarin hij bovendien een bekend en populair figuur zou zijn. Evenmin is het aannemelijk dat hij vervolgens begin 2012 zijn

wel erg publieke werkzaamheden op de markt van Madina, een drukke handelsplaats, zou hebben hervat. Verzoekers verwijzing naar algemene informatie waaruit blijkt dat arrestanten vaak na het betalen van steekpenningen worden vrijgelaten kan niet volstaan om aan de voormelde, concrete vaststellingen afbreuk te doen. Uit zijn verklaringen blijkt immers duidelijk dat hij niet werd vrijgelaten na het betalen van steekpenningen doch wel dat hij zou zijn ontsnapt door omkoping. Verder blijkt uit zijn gezegden, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, dat zijn familie zelf van oordeel was dat het, gezien hij was ontsnapt uit de gevangenis, te gevaarlijk was om hem in een ziekenhuis te laten opnemen en oordeelde dat dit voor hem noch in Conakry, noch in Pita veilig zou zijn. Gelet op deze verklaringen zijn de door verzoeker geschetste gang van zaken en handelwijze geheel niet plausibel.

Verder is het niet geloofwaardig dat verzoeker, kort na het hervatten van zijn activiteiten op de markt van Madina opnieuw bij de UFDG betrokken zou zijn geraakt en zelfs in deze mate dat hij, in tegenstelling met voorheen, ook echt lid zou zijn geworden van de partij. Waar verzoeker dit toeschrijft aan een diepgewortelde overtuiging in de nood aan politieke verandering, dient te worden vastgesteld dat dit bezwaarlijk kan worden gerijmd met zijn eerdere gezegden, zoals met reden aangehaald in de bestreden beslissing. Verzoeker verklaarde bij het CGVS immers uitdrukkelijk dat hij op dat moment vastbesloten was om zich nooit in zijn leven nog met politiek te bemoeien.

Aangezien gelet op het voorgaande niet het minste geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker voorheen zou hebben gekend, kan evenmin geloof worden gehecht aan zijn vermeende tweede arrestatie door de Guineese autoriteiten. Waar verzoeker in dit kader verwijst naar informatie waaruit blijkt dat UFDG-aanhangers routinematig worden gearresteerd na protestbijeenkomsten en dat de autoriteiten regelmatig razzia's houden in oppositiegezinde Peul-wijken, dient te worden opgemerkt dat dit niet kan volstaan om aannemelijk te maken dat of waarom hij door de autoriteiten zou worden gezocht naar aanleiding van de gebeurtenissen op de Madina-markt. Daar hij zijn eerdere problemen met de autoriteiten niet aannemelijk maakt, toont verzoeker, mede gelet op zijn lage politieke profiel, immers niet aan dat hij ooit eerder in de negatieve aandacht van deze autoriteiten stond of bij hen gekend was als UFDG-aanhanger. Bovendien kwam hij tijdens de gebeurtenissen op de Madina-markt, die daarenboven anderhalf jaar na zijn beweerde eerste ontsnapping plaatsvonden, blijkens de in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen niet persoonlijk in aanvaring met de Guineese autoriteiten doch kon hij zich verbergen. Aldus kan niet worden ingezien waarom de Guineese autoriteiten naar aanleiding van deze gebeurtenissen en nog diezelfde nacht zijn woning in Conakry zouden zijn binnengevallen.

Het voorgaande klemt nog des te meer daar het geheel niet geloofwaardig is dat verzoeker, indien de autoriteiten zijn woning zouden zijn binnengevallen en hij werkelijk van mening was dat de Guineese autoriteiten naar hem op zoek waren, zich vervolgens wekenlang zou ophouden in de woning van zijn vader in Pita. Het dient immers te worden aangenomen dat de Guineese autoriteiten een voortvluchtig persoon vooral zouden zoeken bij diens naaste familieleden.

Verzoeker legde bovendien incoherente verklaringen af aangaande zijn ontsnapping na de arrestatie die vervolgens beweerdelijk zou hebben plaatsgevonden in Pita. In de vragenlijst van het CGVS verklaarde hij omtrent het gebeurde na deze ontsnapping: *"Ik nam vervolgens contact om met mijn familie, ze vertelden mij dat het niet meer veilig was. Ik zou vermoord worden als ik werd gevonden"* (administratief dossier, stuk 22, vragenlijst, p.4). Bij het CGVS ontkende verzoeker echter contact te hebben genomen met zijn familie en verklaarde hij dat het de vriend van zijn vader was die nog contact had met zijn familie. Hij stelde daarbij uitdrukkelijk: *"Ik had ook geen telefoon bij me (...) Sinds mijn ontsnapping heb ik geen contact gehad met mijn vader, of mijn oom. Ik heb hen niet gezien. Hij vertelde mij wat er op de telefoon werd gezegd"* (administratief dossier, stuk 12, p.3, 18). Wanneer verzoeker tijdens het tweede gehoor werd geconfronteerd met het feit dat zijn verklaringen in de vragenlijst van het CGVS omtrent zijn contactname met zijn familie niet konden worden gerijmd met zijn verklaringen tijdens de gehoren bij het CGVS, kwam verzoeker niet verder dan een eenvoudige ontkenning van zijn eerdere, nochtans duidelijke verklaringen en beweerde hij dat deze hem bij de DVZ en bij zijn advocaat niet werden voorgelezen (administratief dossier, stuk 6, p.15-16). Uit de vragenlijst van het CGVS blijkt echter dat deze weldegelijk aan verzoeker werden voorgelezen, dat verzoeker de vragenlijst vervolgens uitdrukkelijk ondertekende voor akkoord en dat hij hiermee aangaf dat de hierin opgenomen verklaringen juist zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid (administratief dossier, stuk 22, vragenlijst). Verzoeker verklaarde bij het CGVS verder duidelijk dat zijn verklaringen hem bij de DVZ werden voorgelezen en dat hij dat goed kon begrijpen. Bovendien gaf verzoekers advocaat tijdens het eerste gehoor bij het CGVS aan dat deze verzoekers verklaringen bij de DVZ samen met verzoeker had

overlopen en stelde verzoeker dienaangaande: *“Tijdens het gesprek met de advocaat had ik geen fout geconstateerd”* (administratief dossier, stuk 12, p.3).

Verzoeker brengt bovendien niet het minste begin van bewijs bij ter staving van zijn voorgehouden reisweg naar België, en dit ondanks dat hij deze per vliegtuig zou hebben afgelegd. Daarenboven legde hij over deze reisweg ongeloofwaardige verklaringen af. Zo kon hij bij de DVZ niet aangeven in welk land hij een tussenlanding zou hebben gemaakt (administratief dossier, stuk 22, verklaring, nr.36). Voorts wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“U verklaarde dat u met een vals paspoort, groen van kleur, reisde dat na afloop door de smokkelaar zou zijn afgenomen. U verklaarde niet te weten onder welke naam u reisde of welke foto zich in het paspoort bevond (Gehoor CGVS 09/01, p.11; Gehoor CGVS 05/02, p.15). Het is echter ongeloofwaardig dat u met het vliegtuig van Conakry naar Brussel zou zijn gereisd zonder zelfs maar te weten onder welke naam u reisde. Uw ontoereikende verklaringen over het gebruikte paspoort ondermijnen dan ook verder uw algemene geloofwaardigheid.”

Deze vaststellingen vormen weldegelijk een bijkomende negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker aangevoerde asielaanvraag.

De getuigenis van de UFDG (rechtspiegingsdossier, stuk 10) kan de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag evenmin herstellen. Dit stuk betreft een duidelijk gesolliciteerd document dat ter ondersteuning van verzoekers asielaanvraag werd opgemaakt. Getuigschriften van een politieke beweging kunnen voorts weliswaar een bijkomend bewijs zijn van de aangehaalde feiten doch dergelijke getuigschriften kunnen op zich niet volstaan om het gebrek aan geloofwaardigheid van het asielaanvraag te herstellen. Zij hebben noch een officieel karakter, noch officiële bewijswaarde. Bovendien kan de inhoud van de neergelegde getuigenis niet worden gerijmd met verzoekers asielaanvraag. Verzoeker verklaarde blijkens het niet-betwiste feitenrelaas immers dat hij slechts anderhalve maand na de gebeurtenissen op de markt van Madina ten tweede male zou zijn gearresteerd terwijl hij blijkens de neergelegde getuigenis reeds enkele dagen na deze gebeurtenissen zou zijn gearresteerd.

Ten aanzien van de stukken die verzoeker neerlegde ter staving van zijn (beperkte) activiteiten voor de UFDG in België (administratief dossier, stuk 20: documenten), wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“De attestjes die u neerlegt om aan te tonen dat u in het asielzoekerscentrum van Bierset geld inzamelde voor UFDG ter ondersteuning van de slachtoffers van 27 september 2013 kunnen enkel getuigen van uw UFDG sympathieën in België en bewijzen op geen enkele wijze de door u ingeroepen vervolgingsfeiten in Guinee of uw activisme in Guinee.”

De overige neergelegde documenten, met name enkele bankuittreksels en betalingsbewijzen (*ibid.*) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, evenmin afbreuk doen aan het voorgaande.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voor het overige geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Het feit dat u sympathisant van de UFDG bent wordt niet betwist maar volstaat op zich niet om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bedoeld in art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet bij terugkeer naar Guinee aannemelijk te maken.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die aan uw administratief dossier is toegevoegd (COI Focus "Guinee: La situation des partis politiques d'opposition", 2 januari 2014), blijkt immers dat de politieke oppositiepartijen in Guinee de vrijheid hebben om te vergaderen en hun mening te uiten. Ze vormen allianties en sommige oppositiepartijen hebben een website. De oppositie werd vertegenwoordigd in de CENI (Commission électorale nationale indépendante) en zetelt momenteel in het parlement. De oppositiepartijen hebben verschillende gemeenschappelijke acties, zoals manifestaties, gevoerd naar aanleiding van onenigheden over de verkiezingen die nog georganiseerd moesten worden (en die intussen op 28 september 2013 plaatsgevonden hebben). Sommige manifestaties verliepen zonder incidenten, andere werden met harde hand door de regering de kop in gedrukt. De meerderheid van de geraadpleegde bronnen bevestigt inderdaad dat er geweld tegen de manifestanten van de oppositie werd gebruikt tijdens bepaalde evenementen of manifestaties maar geweld ging ook uit van de manifestanten. De oppositiepartijen en de huidige regering trachten elk de verantwoordelijkheid voor dit geweld op de andere af te schuiven, andere bronnen stellen dan weer

dat mensen die op geen enkele manier politiek geëngageerd zijn aan de basis liggen van het geweld. Verschillende bronnen vermelden dat het loutere feit deel uit te maken of sympathisant te zijn van UFDG geen aanleiding vormt voor vervolging. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt geenszins dat er buiten de incidenten in verband met publieke manifestaties systematische vervolging plaatsvindt van militanten van de oppositiepartijen.”

Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en blijft, daar zij door verzoeker geheel ongemoeid wordt gelaten, onverminderd gehandhaafd.

Gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake verzoekers beweerde asielrelaas en vrees voor vervolging en inzake de neergelegde medische attesten, is verzoekers verwijzing naar enkele arresten van het EHRM over asielzoekers die sporen van marteling vertonen op hun lichaam *in casu* niet dienstig. Verweerder dient te worden bijgetreden waar deze repliceert dat elke asielaanvraag individueel en op zijn eigen *merites* dient te worden onderzocht, dat de door verzoeker geciteerde arresten heel specifieke situaties betreffen en dat verzoeker geenszins aantoont dat hij zich in een identieke of vergelijkbare situatie zou bevinden dan de personen die het onderwerp uitmaakten van deze arresten.

Verzoeker toont, de voormelde vaststellingen in acht genomen, evenmin aan dat hij zich in een identieke of vergelijkbare situatie bevindt als de personen die het onderwerp uitmaakten van het arrest *Singh* van het EHRM. Bovendien merkt verweerder met recht op dat het voornoemde arrest er enkel op wijst dat de nationale asielinstanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een asielzoeker en deze asielzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben om deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico om blootgesteld te worden aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Verzoekers asielaanvraag werd door het CGVS echter niet afgewezen omwille van twijfels over zijn voorgehouden nationaliteit en verblijfplaats doch wel omdat de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten ongelooftwaardig werden bevonden.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas en de ebola-epidemie, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Verzoeker voert verder geen argumenten of informatie aan ter weerlegging van de bestreden beslissing waar inzake de veiligheidssituatie in zijn land van herkomst gemotiveerd wordt:

“Artikel 48/4, §2, c) van de Wet van 15 december 1980 bepaalt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict kan worden beschouwd als ernstige schade die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die bij het administratieve dossier werd gevoegd (COI Focus "Guinee: veiligheidssituatie", oktober 2013 + addendum, juli 2014), blijkt dat de huidige situatie in Guinee niet kan worden beschouwd als een situatie van “willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat artikel 48/4, §2, c) van de Wet van 15 december 1980 niet kan worden toegepast voor Guinee.”

De voormelde motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij door verzoeker niet wordt aangevochten, door de Raad overgenomen.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS